

Omhu af Ting, der høre Vor Herre til. Jeg skal imidlertid forlade dette Punkt og gaae over til § 21, hvor der staaer: „Dersom Præsten ei tør forsvare det for sin Samvittighed, at stede et Medlem af Menigheden til Nydelsen af Nadverens Sacramente“. Ja, det vilde jo være rart, naar det engang kom dertil, at Præsterne kom i en saadan Forstaelse med sig selv; men de ligegyldige Præster bryde sig virkelig ikke om, hvorledes Medlemmerne æde eller drikke, de stede dem alle til Nydelsen. Hvor derimod Sandhedens lys er vaagnet hos Præsten, føler han Betænkelse ved saaledes at stede Alle og Enhver til Nydelsen af Sacramentet; thi han veed, at Mange æde og drikke til Forbandelse og Fordømmelse istedetfor til Velsignelse. Der har jo naturligviis, som der er talt om, været saa megen Strid og Menighed i Fjellekirken, og det er vist ikke uden Grund. Der er saa Meget, der skulde og kunde og burde ordnes, naar det skulde siges, at det Hele var kristeligt; men jeg kan ikke sige, at det er kristeligt. Jeg er i 25 Aar gaaet til Sacramenterne i dette fælske Skin og jeg troede, at det var en virkelig Syndsforladelse, som Præsten tilfagde mig, og saa var Alt i sin Orden, og saa kunde jeg leve, som jeg vilde. Jeg tænkte aldrig paa Vorherre; jeg tænkte, som det jo i Almindelighed hedder, at han er jo en god, gammel Mand, der vel ikke seer saa nøie efter. Jeg vendte mig snart til den ene Synd, snart til den anden; jeg huffede ikke paa, at Guds Naad skal veilede Mennesket i al Sandhed, og at uden Guds Naad er al Kundskab omsonst. Med Kundskab har endnu aldrig Nogen kunnet finde Vorherre. Kundskab har sin Nytte med Hensyn til verdslige Sager, og dertil kan Mennesket bruge sin Fornuft; men til at flattere Guds Herlighed, dertil skal Guds Naad veilede, og enten vi ere Bønde eller Præst eller Biskop eller Minister, eller hvad det skal være, det hjælper ikke. Om saa vi have nok saa mange Kundskaber, det hjælper ikke for Vorherre.

F. Nielsen: Jeg skal kun tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger. Hvad Afstemningsposterne Nr. 59 og 60 angaaer, da har Udvalget gjort sine Forslag under dem for

at fjerne det uendelige Skriveri ved de aarlige Indberetninger, selv der, hvor der Intet er at give Indberetning om. Den høitærede Minister har modsat sig Udvalgets Forslag og vil have disse aarlige Indberetninger, enten der er Noget at gjøre Indberetning om eller ikke. Det er det, som Udvalget ikke ønskede skulde skee. Hvad Afstemningspost Nr. 72 angaaer, er jo det her gjorte Forslag blevet angrebet paa det Aller skarpeste. Næst at henholde mig til, hvad den ærede 4de Landsþingsmand for 6te Kreds (Strøm) har anført til Forsvar derfor, vil jeg, der, som allerede tidligere bemærket, er Forfatter af Forslaget, kun sige, at Grunden til, at jeg stillede det, var den, at jeg næerer den Tillid til den Institution, som dette hele Lovudkast vil kalde til live, at den vil skaffe sig Indgang selv uden en saadan Forretighed, som her skulde være den tillagt, og at jeg derfor vilde aabne Udgang for alle Landets Menigheder til at komme i Besiddelse af den i sig selv gavnlige Ret til at faae Indflydelse paa Valget af Præsten indenfor forsigtig trukne Grændser. Naar man nøie vil betragte det stillede Forslag, maa man indrømme, at Bestemmelserne der ere fastsatte med Omfagt, men da den høitærede Minister har saa aldeles afgjort erklæret sig imod dette Forslag, saa at jeg maa antage, at han vil ansee det som en Hindring for at kunne indstille Loven til kongelig Sanction, dersom denne Bestemmelse kom ind, skal jeg for min Person frasalbe dette Forslag. Endelig har jeg endnu en lille Bemærkning at gjøre med Hensyn til nogle Ord, som fremkom maa skee kun tilfældigviis fra den ærede 2den Landsþingsmand for 10de Kreds (Behmann), men som jeg dog ikke tør lade være sagte her i Thinget uden at føie en lille Bemærkning dertil. Vedt han udtalte, at han ikke vilde indrømme nogen Menigheds Ældste Ret til ufaldet at beskæftige sig med hans Sjæls Salighed, tilføiede han: „og det Samme gjælder ogsaa om Præsten; jeg vil heller ikke indrømme ham Ret til ufaldet at beskæftige sig med min Sjæls Salighed. Gjør han det, vil jeg vise ham min Dør.“ (Behmann: Ja!) Jeg skal kun sige, at den ærede Landsþingsmand, da han talte om den Præst, som ufaldet kunde beskæftige sig med